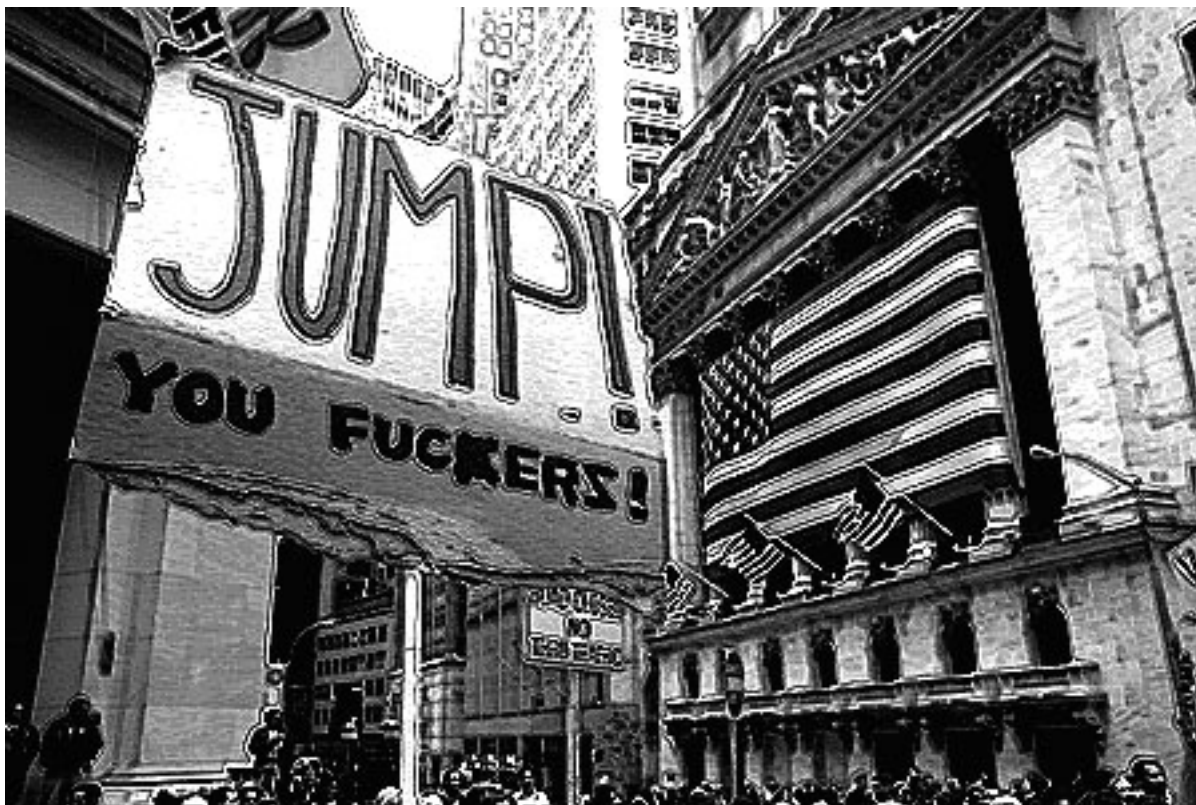

Jump! You fuckers!

«Πηδήξτε, ρε γαμιόληδες!» έγραφε ένα πλακάτ σε διαδήλωση έξω από το χρηματιστήριο της Wall Street στη Νέα Υόρκη, τις ημέρες που συζητιόταν το «σχέδιο Πόλσον», δηλαδή η κοινωνικοποίηση της χασούρας των τραπεζών. Μια αυθεντική προλεταριακή στάση, μια έκφανση του προλεταριακού μίσους για τον πλούτο. Πολλά έγιναν στον ένα σχεδόν μήνα που πέρασε από τότε. Οικονομικοί αναλυτές, ακαδημαϊκοί, πολιτικοί, δημοσιογράφοι έχουν φέρει στη μόδα τη συζήτηση σχετικά με την κρίση. Όσα ακούγονται μας υπενθυμίζουν για ακόμα μία φορά ότι όταν ο συρφετός του κεφαλαίου ανοίγει το στόμα του το κάνει μόνο για να ξεράσει σύγχυση. Έχει κλονιστεί η πίστη στις δυνατότητες μελλοντικής ανάπτυξης, κερδοφορίας και αποπληρωμής των διογκούμενων χρεών, λένε μεταξύ άλλων. Βασική προτεραιότητα των κυβερνήσεων πρέπει να γίνει (και έχει γίνει) η αποκατάσταση της πίστης των βασικών παικτών στο σύστημα και τις δυνατότητές του. Ο λόγος για τον οποίο φαίνονται πανικόβλητοι είναι ότι γνωρίζουν πως για να σωθεί το χρηματοπιστωτικό σύστημα πρέπει να κάνουν κάτι που είναι πολύ δύσκολο πια: Να δημιουργήσουν συνθήκες κερδοφορίας **σήμερα**. Μ' αυτή την έννοια, η παρούσα κρίση, όπως και όλες οι άλλες, είναι στιγμή του ταξικού πολέμου· και το κεφάλαιο έχει λάβει ήδη θέση μάχης. **Εμείς; Τι κάνουμε;**

Η αρχική και ελάχιστη υποχρέωσή μας είναι να μεταφράσουμε τα μυστικοποιημένα μηνύματα που εκπέμπονται αδιάλειπτα πια από τα πολιτικά γραφεία, τις σομόν φυλλάδες και τα τηλεοπτικά παράθυρα στη δική μας γλώσσα, στη γλώσσα των αναγκών μας, διαλύοντας την ομίχλη που κρύβει καλά το πεδίο της μάχης.

Σημείο 1°

Η κρίση **εμφανίζεται** ως χρηματοπιστωτική. Κάθε κρίση των καπιταλιστικών σχέσεων αυτοπαρουσιάζεται ως οικονομική, και λέγεται ότι μπορεί να έχει επιδράσεις και σε άλλες σφαίρες της κοινωνικής ζωής, ενώ στην ουσία δεν υπάρχει αυτό που οι αστοί οικονομολόγοι ονομάζουν οικονομική κρίση. Η κρίση είναι πάντα έκφανση της αντίφασης του καπιταλισμού· είναι πάντα **κρίση εκμεταλλευσιμότητας της εργατικής τάξης, κρίση αποδοτικής αξιοποίησης της για τις ανάγκες του συσσωρευμένου κεφαλαίου και επομένως κρίση αναπαραγωγής της ίδιας της καπιταλιστικής κοινωνικής σχέσης**. Ο ουσιαστικός παράγοντας στον οποίο οφείλεται η τρέχουσα κρίση είναι η μείωση της εκμεταλλευσιμότητας της εργατικής δύναμης κατά τα τελευταία 30 χρόνια. Η τεράστια συγκέντρωση κεφαλαίου με τη μορφή του χρήματος και η επιταχυνόμενη κινητικότητά του, ενώ αυτοπαρουσιάζονται ως η δυναμική της παγκόσμιας συσσώρευσης σ' αυτό το διάστημα, είναι στην πραγματικότητα η **αδυναμία του κεφαλαίου** να εκμεταλλευτεί αποδοτικά

την εργατική δύναμη στη σφαίρα της παραγωγής: στα εργοστάσια, τα γραφεία, τα μαγαζιά, τα σχολεία, παντού. Το κεφάλαιο κινείται διαρκώς γιατί θέλει να ξεφύγει από την ανυποταξία των εν δυνάμει νεκροθαφτών του: Έτσι, μεγάλο τμήμα του μετά τη δεκαετία του '70 μετατράπηκε σε χρήμα, εξαιτίας της τότε ισχύος της εργατικής τάξης, και με τη μορφή του χρήματος επιδόθηκε σε κερδοσκοπικές, άμεσα προσοδοφόρες επενδύσεις. Το αποτέλεσμα; Σε μια παγκόσμια οικονομία της οποίας το ΑΕΠ υπολογίζεται στα 50 τρις δολάρια αντιστοιχεί μια χρηματοπιστωτική αγορά 150 τρις δολαρίων. Σ' αυτό το πλαίσιο μπορεί να γίνει κατανοητή και η τεράστια διόγκωση του χρέους. Όταν ένας καπιταλιστής ζητά δάνειο από μια τράπεζα, στην πραγματικότητα λέει: «Χρειάζομαι χρήματα· δεν έχω αρκετά χρήματα αυτή τη στιγμή επειδή η εκμετάλλευση των εργατών μου δεν μου αποφέρει αρκετή υπεραξία. Αλλά υποσχομαι ότι θα τους εκμεταλλευτώ επαρκώς στο μέλλον ώστε να μπορέσω να αποπληρώσω το δάνειο μαζί με τους τόκους». Οι υποσχέσεις όμως συχνά δεν τηρούνται. Η πίστωση είναι ρίσκο, ένα στοίχημα για το μέλλον, ένα στοίχημα που δημιουργεί τον εξής μύθο: η μελλοντική εκμετάλλευση της εργασίας αντιμετωπίζεται σαν να ήταν τωρινή εκμετάλλευση. Όταν το κεφάλαιο χάνει το στοίχημα, συμβαίνει μια οικονομική κατάρρευση.

Σημείο 2°

Από τα τέλη της δεκαετίας του '70, το κεφάλαιο επιτέθηκε στα οχυρά εκείνα που μπλόκαραν την κερδοφορία και τα οποία είχε δημιουργήσει η προλεταριακή έφοδος που κορυφώθηκε στα έτη 1968-73. Η στρατηγική της επίθεσης ήταν (και είναι ακόμη) ο νεοφιλελευθερισμός. Το κεφάλαιο αναγκάστηκε να αντιμετωπίσει τρία αλληλένδετα προβλήματα, ώστε να αποκαταστήσει την κοινωνική ειρήνη και την κερδοφορία: να μειώσει τον συνολικό κοινωνικό μισθό (ο μισθός μαζί με τα διάφορα κρατικά επιδόματα), να εντατικοποιήσει την εργασιακή ζωή και ταυτόχρονα να διατηρήσει σε κάποιο βαθμό το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης στις πιο αναπτυγμένες καπιταλιστικά χώρες του κόσμου. Η στρατηγική του νεοφιλελευθερισμού συνίστατο στον εντεινόμενο κατακερματισμό της εργατικής τάξης και την όλο και μεγαλύτερη πρόσδεση της αναπαραγωγής της ζωής των εργαζόμενων στην αγορά.

Οι περικοπές στον κοινωνικό μισθό εξισορροπήθηκαν, εν μέρει μόνο, με τη μεγάλη επέκταση της **ατομικοποιημένης** πίστωσης. Το καπιταλιστικό κράτος απάντησε στις προσδοκίες και τις απαιτήσεις της εργατικής τάξης στις ΗΠΑ αλλά και σε άλλες χώρες της «δύσης» μέσω της παροχής εύκολης πίστωσης και την άρση των αυστηρών κανονισμών χορήγησης δανείων. Η τακτική αυτή μεγεθύνθηκε υπερβολικά από τα τέλη της δεκαετίας του '90. Τα δάνεια για την κατανάλωση των εργατών, έκφραση της στρατηγικής της διαχείρισης των κοινωνικών σχέσεων σε ατομικό επίπεδο, είναι ένα πραγματικά θαυμάσιο κόλπο, καθώς υπονομεύει την ισχύ της εργατικής τάξης και τους κοινωνικούς αγώνες. Όταν το χρέος γίνεται ο βασικός τρόπος διατήρησης ενός σχετικά καλού βιοτικού επιπέδου, οι χρεωμένοι εργάτες αναγκάζονται να δουλεύουν περισσότερο, να είναι πιο πειθαρχημένοι και να αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους όλο και περισσότερο ως εμπόρευμα που ανταγωνίζεται τους υπόλοιπους ανθρώπους-εμπορεύματα στην αγορά εργασίας. Δίπλα τους υπάρχουν τα πιο υποτιμημένα κομμάτια της τάξης (όπως οι περισσότεροι μετανάστες) και το προλεταριάτο του παγκόσμιου Νότου και τους υπενθυμίζουν πολύ καλά την εναλλακτική που προσφέρεται από το κεφάλαιο. Έτσι, η τακτική της εύκολης πίστωσης διευκόλυνε τη στασιμότητα ή/και τη μείωση των μισθών, ενώ ταυτόχρονα είχε ως στόχο την αύξηση της παραγωγικότητας της εργατικής δύναμης καθώς ο χρεωμένος προλετάριος θα έπρεπε να εργαστεί πιο σκληρά για να πληρώσει τις δόσεις των δανείων του (ή τουλάχιστον εκεί πόνταραν). Με άλλα λόγια, η τακτική αυτή ήταν προσπάθεια απάντησης στην κρίση εκμεταλλευσιμότητας της εργατικής δύναμης. Απ'ότι φαίνεται όμως η τακτική αυτή απέτυχε λόγω ενός συνδυασμού παραγόντων: Πολλές τράπεζες χορήγησαν δάνεια σε κομμάτια της εργατικής τάξης που είχαν πεταχτεί έξω από την αγορά εργασίας καθώς το «αεροπλανάκι» που είχε στηθεί με την πώληση των χρεογράφων σε άλλα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα κ.ο.κ. επέτρεπε κάτι τέτοιο με προσοδοφόρους, βραχυπρόθεσμα τουλάχιστον, όρους. Ταυτόχρονα, οι χρεωμένοι εργάτες δεν αποδείχτηκαν αρκετά παραγωγικοί, καθώς πέρα από αυτούς που πετάχτηκαν έξω από την παραγωγή, πολλοί δούλευαν σε καθεστώς προσωρινότητας και επισφάλειας. Τελικά, είτε οι χρεωμένοι εργάτες δεν είχαν πραγματικά τη δυνατότητα να αποπληρώσουν τα δάνειά τους, είτε φάνηκαν «ανεύθυνοι» βρίσκοντας ένα νέο τρόπο ατομικής «άρνησης της εργασίας», το αποτέλεσμα είναι το ίδιο.

Σημείο 3°

Το ελληνικό κράτος, παρόλες τις ιδιομορφίες της εγχώριας συσσώρευσης, δεν βρίσκεται έξω από την παγκόσμια εφαρμοζόμενη στρατηγική. Μια ματιά στην ιστορία της τελευταίας δεκαετίας αρκεί. Με πολιορκητικό κριό τα δαιμονοποιημένα πλέον ελλείμματα των κρατικών ταμείων, το ντόπιο κεφάλαιο επιτίθεται στην κοινωνική αναπαραγωγή της εργατικής τάξης: αναδιάρθρωση του ασφαλιστικού συστήματος και της κοινωνικής πρόνοιας, απαξίωση του δημόσιου εκπαιδευτικού συστήματος και του

συστήματος υγείας, αναδιάρθρωση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Ταυτόχρονα, επιτίθεται στα πιο ισχυρά, ακριβότερα για το κεφάλαιο και καλύτερα συνδικαλισμένα κομμάτια της τάξης: στους λιμενεργάτες, τους εργαζόμενους στον ΟΤΕ, τη ΔΕΗ, τον ΟΣΕ, τα ΕΛΤΑ, την Ολυμπιακή, τους εκπαιδευτικούς. Το γεγονός ότι αυτή η προσπάθεια του κράτους προς την αναδιάρθρωση δεν έχει στεφθεί με απόλυτη επιτυχία οφείλεται στην αντίσταση από τη μεριά της εργατικής τάξης. Αυτό φαίνεται από το γεγονός ότι παλεύουν 20 χρόνια να περάσουν την ασφαλιστική μεταρρύθμιση, από τη συνεχιζόμενη αναταραχή στην εκπαίδευση, τους αγώνες στις ΔΕΚΟ (βλ. λιμενεργάτες), τα νοσοκομεία κλπ. Σήμερα, το κράτος λέει ότι δεν έχει χρήματα για να πληρώσει τα (κατασκευασμένα) ελλείμματα των ΔΕΚΟ, δεν έχει χρήματα για να δώσει επιδόματα στους ανέργους, δεν έχει χρήματα για όλους εμάς που πρέπει να ζυπνήσουμε το πρωί και να πάμε στη δουλειά. Έχει ωστόσο 28 δις ευρώ (το 10% του ΑΕΠ) για να ενισχύσει το τραπεζικό σύστημα. Τη στιγμή μάλιστα που εκκρεμεί η υπογραφή της νέας συλλογικής σύμβασης εργασίας με την ΟΤΟΕ και υπάρχει η προοπτική συγχωνεύσεων και αναδιάρθρωσης του χρηματοπιστωτικού τομέα στην Ελλάδα (και άρα απολύσεων) μετά από χρόνια υψηλής κερδοφορίας, το κράτος επιβεβαιώνει το ρόλο του ως συλλογικός καπιταλιστής και έρχεται να στηρίξει τη διαδικασία αυτή. Ταυτόχρονα, η Ευρωπαϊκή Ένωση φαίνεται να ξεχνάει (sic), τις τελευταίες εβδομάδες, τον ασφυκτικό έλεγχο στα κρατικά ελλείμματα (εργαλείο που χρησιμοποιείται για τις περικοπές στις δαπάνες πρόνοιας στο εσωτερικό των κρατών-μελών) και αποφασίζει να τονώσει με 2 τρις ευρώ το χρηματοπιστωτικό σύστημα, εξαγγέλλοντας συγχρόνως ειδικές ρυθμίσεις για τον έλεγχο της διόγκωσης των ελλειμμάτων που αυτή η ένεση ρευστού θα προκαλέσει.

Δεν αισθανόμαστε καμία έκπληξη, ωστόσο. Ελεύθερη αγορά ποτέ δε σήμαινε λιγότερο κράτος όπως μας παπάριαζαν τόσα χρόνια οι φιλελεύθεροι: Σήμαινε **διαφορετική πολιτική λειτουργία του κράτους**. Αυτό που στάλθηκε στο πυρ το εξώτερον είναι η παλιά αναδιανεμητική λειτουργία των δημοσίων δαπανών. Οι δημόσιες δαπάνες (που πάντα υπάρχουν) χρησιμοποιούνται πλέον για την αποδιοργάνωση της εργατικής τάξης, για την οργανωμένη καταστροφή των μη κερδοφόρων κλάδων και την ταχύτατη μεταφορά κεφαλαίων σε άλλους που μπορεί να είναι κερδοφόροι και για **την ασφάλεια** (της ιδιοκτησίας των καπιταλιστών). Η πρώην κοινωνική πρόνοια αποτέλεσε νέο πεδίο κερδοφορίας: το κράτος πρόνοιας σιγά σιγά ξεδοντιάστηκε, μετατράπηκε σε κράτος ασφάλειας και το υπόλοιπο έγινε εμπόρευμα. Αυτό που κάνει τώρα τους διάφορους σοσιαλδημοκράτες και εργατοπατέρες να εμφανίζονται σαν εξοργισμένοι είναι ότι οι διαχειριστές του κεφαλαίου δεν μπορούν με τίποτα να αποκρύψουν το γεγονός ότι η εργατική τάξη πληρώνει τη χασούρα της χρηματοπιστωτικής κερδοσκοπίας. Μόνο μια φτιασιδωμένη δήθεν εξοργισμένη συνδικαλιστική ηγεσία μπορεί να προλάβει την πιθανότητα **αυτόνομης έκφρασης της συσσωρευμένης οργής του προλεταριάτου**.

Σημείο 4°

Η συνεχιζόμενη κρίση ήδη έχει εντείνει την υποτίμηση όλο και περισσότερων κομματιών της εργατικής τάξης. Αυτό δεν περιορίζεται στην επιχείρηση τόνωσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος με χρήμα προερχόμενο από τη φορολογία (και ξέρουμε ότι η φορολόγηση του κεφαλαίου διαρκώς μειώνεται τα τελευταία χρόνια). Στις ΗΠΑ, για παράδειγμα: ο αριθμός των αστέγων έχει αυξηθεί σημαντικά τους τελευταίους μήνες. Σε πολιτείες όπως το Μίσιγκαν, το Οχάιο ή η Καλιφόρνια 1 στα 35 σπίτια έχει κατασχεθεί (ή πρόκειται άμεσα να κατασχεθεί). Ταυτόχρονα, οι κρίσεις ενέργειας και τροφίμων -αλληλένδετες με την κρίση των επισφαλών (sub-prime) δανείων- έχουν αυξήσει σημαντικά το κόστος των τροφίμων, της θέρμανσης και των μετακινήσεων. Ένας όλο και μεγαλύτερος αριθμός οικογενειών χαμηλού εισοδήματος στρέφεται προς τις φιλανθρωπίες, οι οποίες διενεργούνται κατά κύριο λόγο από την εκκλησία και μη κυβερνητικές οργανώσεις. Στο Βερμόντ, η απεύθυνση στα φιλανθρωπικά προγράμματα που προσφέρουν τρόφιμα στους άπορους έχει αυξηθεί το τελευταίο έτος κατά 133% μεταξύ του συνόλου των χρηστών και κατά 180% μεταξύ των εργαζόμενων φτωχών. Η απώλεια θέσεων εργασίας είναι επίσης σημαντική: 600.000 άνθρωποι έχασαν τη δουλειά τους κατά το πρώτο εξάμηνο του 2008· στο Ντιτρόιτ, 100.000 θέσεις εργασίας περιέκοψε η **General Motors** από το 2000, αριθμός που πρόκειται να αυξηθεί, ιδιαίτερα σε περίπτωση συγχώνευσης με την **Chrysler**: στη Νέα Υόρκη, 165.000 θέσεις εργασίας αναμένεται να χαθούν στον χρηματοπιστωτικό τομέα. Παρόμοια, στη Μεγάλη Βρετανία η ανεργία έχει αυξηθεί στο 5,7%, ποσοστό που είναι το υψηλότερο από το 1991. Συνολικά, το επόμενο διάστημα εκτιμάται ότι λόγω της χρηματοπιστωτικής κρίσης θα χαθούν ένα εκατομμύριο θέσεις εργασίας σε όλο τον κόσμο (σύμφωνα με στοιχεία της παγκόσμιας ένωσης εμπορικών επιμελητηρίων).

Για την Ελλάδα, την ώρα που οι πολιτικοί προσπαθούν να μας καθησυχάσουν ότι η εγχώρια οικονομία είναι αρκετά προστατευμένη από τη διεθνή κρίση, τα στοιχεία δείχνουν διόγκωση του ιδιωτικού χρέους και του χρέους των επιχειρήσεων και αύξηση των δανείων που δεν αποπληρώνονται και των κατασχέσεων, παρόλο που η κατάσταση δεν είναι ακόμα τόσο οξυμένη όσο στις ΗΠΑ. Οι διαταγές πληρωμής για κατασχέσεις ακινήτων αυξάνονται σταθερά από το 2005 και πέρυσι ξεπέρασαν τις 60.000. Φέτος αναμένεται να διαταχθούν πάνω από 55.000 κατασχέσεις ακινήτων και άλλες 60.000 αυτοκινήτων. Ταυτόχρονα, 120.000 άνθρωποι δεν πληρώνουν τις δόσεις των δανείων τους, ενώ άλλες 400.000 δυσκολεύονται να «ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους».

Σημείο 5°

Η κρίση είναι για το κεφάλαιο ταυτόχρονα απειλή και ευκαιρία. Η κρίση μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως «θεραπεία σοκ»: το θεμελιώδες ζήτημα που ανακύπτει αυτή τη στιγμή για το κεφάλαιο είναι το εξής: **πώς θα χρησιμοποιήσει τη χρηματοπιστωτική κρίση που πυροδοτήθηκε από την κρίση των sub-primes ώστε να επαναδημιουργήσει ευνοϊκούς όρους συσσώρευσης και κερδοφορίας;** Η πρώτη απάντησή τους δείχνει ότι στόχος είναι η ένταση της επίθεσης στην όποια ισχύ της εργατικής τάξης και όχι η επιστροφή στη σοσιαλδημοκρατική διαχείριση του κοινωνικού ζητήματος. Η νομιμοποίηση αυτής της επίθεσης περνάει μέσα από την έμφαση στην πρόσδεση του μέλλοντος της εργατικής τάξης στην κυριαρχία της κοινωνικής σχέσης του χρήματος. Αυτό φανερώνουν και τα λόγια του Τζορτζ Μπους λίγο πριν να κατατεθεί στο Κογκρέσο προς ψήφιση το σχέδιο Πόλσον: «Γνωρίζω ότι το πακέτο θα ψηφιστεί δύσκολα από πολλά μέλη του Κογκρέσου. Είναι δύσκολο να εγκριθεί ένας νόμος που δεσμεύει τόσα πολλά σκληρά κερδισμένα χρήματα των φορολογούμενων. Αντιλαμβάνομαι επίσης την απόγνωση των υπεύθυνων Αμερικανών, που πληρώνουν τα δάνειά τους στην ώρα τους, υποβάλλουν τις φορολογικές δηλώσεις τους κάθε 15^η Απριλίου, και διστάζουν να πληρώσουν για τις υπερβολές της Wall Street. Όμως δοθείσης της κατάστασης που αντιμετωπίζουμε, το να μην εγκριθεί ο νόμος τώρα θα κοστίσει σε αυτούς τους Αμερικανούς πολύ περισσότερο αργότερα».

Το τέλος της φούσκας των δανείων συναντά κι άλλες κρίσεις: π.χ. στον τομέα της ενέργειας και των τροφίμων. Κρίσεις οι οποίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως προοπτικές ανάπτυξης. Μπορούν, δηλαδή, τα πλανητικά αφεντικά να χρησιμοποιήσουν αυτές τις κρίσεις για να αντιστρέψουν κεκτημένα παλιότερων κοινωνικών κινημάτων: στον τομέα της ενέργειας να επαναφέρουν το ζήτημα της πυρηνικής ενέργειας και της ανάπτυξης άλλων εναλλακτικών μορφών ενέργειας εντάσεως κεφαλαίου (πλασάροντας ταυτόχρονα οικολογικό προφίλ) και στον τομέα των τροφίμων να προωθήσουν ακόμα πιο εντατικά τη βιοτεχνολογία και τα γενετικά τροποποιημένα τρόφιμα. Παράλληλα, η διόγκωση των κρατικών ελλειμμάτων που προκαλεί η διοχέτευση δημόσιου χρήματος στο χρηματοπιστωτικό σύστημα, είναι πολύ πιθανό ότι θα χρησιμοποιηθεί ως πειθαρχικό εργαλείο ενάντια στην εργατική τάξη, οδηγώντας στη λήψη νέων μέτρων λιτότητας και την αύξηση των περικοπών στους κρατικούς προϋπολογισμούς για τις κοινωνικές δαπάνες. Ήδη, η Βρετανία ανακοινώνει περικοπές 1 δις λίρες στον προϋπολογισμό. Όλα αυτά είναι πιθανά, αλλά τίποτα δεν είναι βέβαιο. Βέβαιο είναι ότι ο καπιταλισμός δεν σαπίζει από μόνος του, δεν καταρρέει αυτόματα. Αλλά από εκεί και πέρα, ανάμεσα στην κρίση και την αναδιάρθρωση υπάρχει μια άβυσσος πιθανοτήτων. Έτσι, έχει σημασία πώς θα ενεργήσουμε εμείς: ο εν δυνάμει νεκροθάφτης του συστήματος.

Στις ΗΠΑ, παρόλο που υπάρχει διάχυτη οργή ενάντια στα σχέδια διάσωσης των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων, αυτή σε γενικές γραμμές εκφράζεται με την άνοδο ενός δεξιού λαϊκισμού, ενάντια στις τράπεζες, το «Ισραηλινό λόμπι» και τους μετανάστες. Στον παγκόσμιο Νότο, η κρίση στον τομέα των τροφίμων έχει οδηγήσει σε αρκετές διαδηλώσεις και συμπλοκές σε πολλές χώρες, όπως το Πακιστάν, η Γουινέα, η Μαυριτανία, το Μαρόκο, η Αίγυπτος, το Μεξικό, η Σενεγάλη και η Υεμένη. Ωστόσο, όσο το προλεταριάτο στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ παραμένει διαιρεμένο και σε αποσύνθεση, όσο δεν οξύνεται η ταξική σύγκρουση εδώ, είναι αμφίβολο κατά πόσο οι ταξικοί αγώνες στον Νότο μπορούν να οδηγήσουν σε μια πολιτική ανασύνθεση της τάξης. Μπορεί η κρίση να εκφράζει την αδυναμία του κεφαλαίου να εκμεταλλευτεί αποδοτικά το προλεταριάτο, ωστόσο η δυνατότητα του κεφαλαίου να χρησιμοποιήσει την κρίση για να αποκαταστήσει τη συσσώρευση του εκφράζει την **αδυναμία του προλεταριάτου** να συγκροτηθεί ως τάξη για τον εαυτό της.

Ελάχιστο χρέος μας σήμερα, εδώ, στην Ελλάδα είναι να στηρίξουμε ό,τι μπλοκάρει την εκμετάλλευσή μας: να απαιτήσουμε επιθετική γενική απεργία και όχι τουφεκίες στον αέρα, να στηρίξουμε τους μαθητές που αυτή τη στιγμή έχουν καταλάβει δεκάδες σχολεία της χώρας, τους γιατρούς που κινητοποιούνται στα δημόσια νοσοκομεία, τους εργαζόμενους στο Μετρό και τα άλλα μέσα μεταφοράς που κάνουν στάσεις εργασίας. Χρέος μας είναι με κάθε τρόπο να οξύνουμε την κρίση!

Ομάδα για την προώθηση της πτώσης των καπιταλιστών στο κενό